

ELO TULMIN 50

Sündisin 6. oktoobril 1952 Tartus. Olen oma vanemate Felicitas ja Endel Ani esimene ühine, armastuse, mitte juhuse laps. Lapsepõlv oli kasin raha, aga rikas ja õnnelik sündmuste ja toredate inimeste poolest.

Olin teatrilaps ja suurem osa mu noorusest möödus “Vanemuise” väikese maja ja “Estica”-maja (hilisem ETV Tartu stuudio) balletistuudios. Olin osaline mitmes tolle aja lavastuses. Parimad osadki olid kõige väiksem sipelgas *Kaval-Antsus ja Vanapaganas* ning prints *Harry Janoses*. Eluteatri vastutusrikkad rollid lisandusid aastatega.

Kokkupuuted paljude huvitavate ja värvikate inimeste, heade raamatute, filmide ja muusikaga on saatnud mind kogu mu teadliku elu. Muusikateraapia olen enese jaoks avastanud elu rasketel hetkedel Verdi *Traviata*, Bachi teoste või biitlite laulude abil.

Õppisin Tartu 5. Keskkoolis, praeguses Tamme Gümnaasiumis. Olin aktiivne, usin ja hea laps, ema-isa nägid mu klassijuhatajat esimest korda kooli lõpuaktusel. Enamus mu lapsepõlve- ja noorusajast kuulus siiski teatritele ja raamatutele. Kindel siht õppida näitlejaks rõõmustas ka mu isa, kes igati püüdis mind toetada. Läks aga nii, et tahtmine oli suur, kuid “bensiini ei jätkunud”, nagu mu isa ütles, kui oli selge, et see jääb vaid mõtteks mu ellu saatma mind surmani, et mis siis olnuks, kui...

Ema soovitusel, kes leidis, et piimakombinaadi jäätisetsehhi ja raamatukogu vahel ei ole mõtet eelistada esimest, läksin Laine Peebu, tollase TRÜ Raamatukogu direktori jutule Toome raamatukokku. Jutust sai asja ja mind võeti tööle 1. septembrist 1971 reserv-vahetusfondi osakonda Urve Tõnnovi alluvusse noorem-raamatukoguhoidjaks kuupalgaga 62 rubla ja 50 kopikat. Esimesest palgast ostsin prantsuse pika säärega seemisnahksed saapad, sest elasin kodus ja raha võisin kulutada enda kaunistamisele. Esimeseks tööks oli aga koos esimese kolleegi Ene Jaansoniga dubletsuse kontroll Sõbra tänava kirikus, kus paiknes osa reservfondist. Kahe kuu pärast viidi mind üle hoiuosakonda Toomel, kus sain enesele rõõmuks paljudeks aastateks juhatajaks Lia Urba, kes oli ja on parim, keda tahta. Lia on mõistev, tasakaalukas, õiglane ja range, kui vaja. Hiljem on mind juhtinud Kulla Jentson, ja tema on lihtsalt tore inimene. Käesoleval eluperioodil juhhib meie uue nimetusega teaduskirjanduse osakonda, sealhulgas ka mind, noor, nooruslik, täis energiat uue aja juht Olga Einasto.

Haridustee lünklikkus ja soov lisada praktikale ka teooria viisid mind Viljandi Kultuurikolledžisse. Selle tee tolm sai jalgelt pühitud kolmeaastase internatuuris õppimise järel koos Tuuli ja Piretiga. Palju konspektide koostamisi, õiseid üksteisele helistamisi ja ühiseid arvestustel, eksamitel higistamisi jääb meile kolmele alatiseks meelde. See oli ka aeg, kus jälle sai end noorena tunda. Suureks moraalseks toeks olid mu abikaasa ja tütar, kes lausa sundisid mind jätkama, kui eneses kahtlema lõin, sest tahtsin kõike hästi ja edukalt teha. Rõõmu on olnud rohkem kui kurbust, nii tööl kui isiklikus elus. Vahel on mind tunnustatud, vahel unustatud tänamatagi ja võetud kui tõsiasja, et Elo saab hakkama. Olen ju raamatukoguski teinud rahvakontrolli- ja ametiühingutööd, korraldanud üritusi ning olnud ka kohakaaslusega koristaja. See on minu elu.

Elu on teater ja inimesed näitlejad. Meil kõigil on siin maa peal täita mitu rolli — olla ema, naine, vanaema, sõbranna, kolleeg, klienditeenindaja jne. Üks roll õnnestub täna paremini kui eile ja teine õnnestub vähem. See on paljus ka meie eneste korraldada. Tahe õppida ja areneda pole mind küll korraiski maha jätnud. 2000. aasta 17. oktoobrist, kui mu elus toimus suur sündmus ja ma viibisin oma lapselapse Jacobi sünni juures, õpin ma tasapisi olema vanaema ehk *vantsu*. Õpime ju iga päev INNOPAC-is liiklema, küll saame ka eraelus hakka-ma!

Soovin mulle antud eluaastaid täita rõõmu, töö ja rahuloluga, et vanaduses poleks piinavalt valus. . . Rollid, mida etendame, olgu rahuldusttoovad meile kõigile!

(Elo enda kirjutatud)

MEENUTAME

AIMI HIIR 100

17. detsembril 2002. a. möödus 100 aastat Aimi Hiire, Tartu Ülikooli Raamatukogu direktori 1951.–1962. a., sünnist.

Aimi Hiir (neiuna Paas) sündis Tartumaal Kambja vallas talurentniku paljulapselises peres. Mõni aeg pärast tütre sündi kolis pere Tartusse, kus isa leidis teenistust ehitustöödel ja postivedajana, ema aga pesunaisena jõukamates majades. Õpinguteks ise suvevaheaegadel rohimisega ning hiljem järeldamistundidega raha teenides lõpetas Aimi 1925. a. Tartu Tütarlaste Gümnaasiumi. Järgnesid masinakirja- ja raamatupidamiskursused ning aju-

tised teenimisvõimalused linna statistikabüroos ja telegraafi-telefonivõrgus.